

Γεωργία Μαυραγάνη: «Το σύστημα σε καταπίνει σε δευτερόλεπτα»

 ropaganda.gr/georgia-mavragani-interview/

Τι έχεις ακούσει από αυτά τα παιδιά που σου έμεινε; Στην προσωπική συνέντευξη, γιατί με αυτή δουλεύω εγώ, εκμυστηρεύονται πάρα πολλά πράγματα. Τα παιδιά είναι πολύ καθαρά ως προς την επιθυμία τους: να τα δει κάποιος. Βέβαια όλοι την ίδια επιθυμία έχουμε, να μας δουν όπως πραγματικά είμαστε. Όταν νιώθουν ότι αυτό συμβαίνει είναι σχεδόν σαν έρωτας αυτό που επιστρέφουν, μπορεί να κολλήσεις άσχημα. Έχουν το θάρρος ή την αφέλεια να εκφράζουν αλογόκριτα αυτά που αισθάνονται. Το συναίσθημα παίρνει τα ηνία και οι αντιστάσεις πέφτουν σε δευτερόλεπτα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ

[Ο Δημοσθένης Παπαμάρκος θα συζητηθεί όσο κανείς άλλος Έλληνας λογοτέχνης μέσα στο 2015](#)
GO

Στα πρώτα σου βήματα ήσουν κοντά στον Μαρμαρινό. Εδώ και χρόνια δημιουργείς τις δικές σου παραστάσεις. Πώς βλέπεις την εξέλιξη της performance στην Ελλάδα;

Καταρχάς δεν πιστεύω ότι το κοινό δεν καταλαβαίνει. Μια χαρά καταλαβαίνει, τη ζημιά συνήθως την κάνουν αυτοί που πάνε να του εξηγήσουν. Επίσης εκτιμώ πολύ τους ανθρώπους που δεν έχουν ρίξει το επίπεδο της δουλειάς τους για να γίνουν κατανοητοί, όπως για παράδειγμα ο Μαρμαρινός. Όμως τελικά ποιο είναι το ζητούμενο; Γιατί ασχολείσαι με το θέατρο είτε ως δημιουργός είτε ως θεατής;

Εσύ γιατί ασχολείσαι; Ποιο είναι το δικό σου ζητούμενο; Έλα μου ντε. Μου έχει συμβεί να έχω ξεχάσει κάποιες φορές το ζητούμενο. Για μένα είναι το να μπορέσει η τέχνη, το θέατρο να σου αποκαλύψει αυτό που χάνεται. Έχουμε την αίσθηση του στην ζωή, έχουμε την αίσθηση ότι τρέχουν κι άλλα πράγματα πέρα των καθημερινών, μια άλλη ζωή. Το θέατρο λοιπόν θα έρθει να φωτίσει την πιο απλή στιγμή που δεν έδωσες καμία σημασία. Για παράδειγμα, ένα απλό, τυχαίο άγγιγμα την ώρα που έπαιρνες τα ρέστα από κάποιον και το ξέχασες μέσα στη μέρα. Όταν η τέχνη έχει κέφια αυτό κάνει, ξανακερδίζει τον «Ξανακερδισμένο Χρόνο» που λείπει και ο Προυστ. Γιατί η ζωή δεν είναι μόνο μαμ, κακά και νάνι.

Καλλιτέχνης είναι εκείνος που δεν ξεχνά αυτό το άγγιγμα; Είναι εκείνος που του γίνεται εμμονή ότι πρέπει να μοιραστεί αυτό το πράγμα. Αλλά θέλει πολύ κόπο γιατί δεν είναι εύκολο να το καταφέρει. Είναι δύσκολο αυτό να χιτιστεί. Πρέπει να μάθει τα εργαλεία της τέχνης του.

Ήσουν και στην ομάδα των καλλιτεχνών που έκαναν τη δράση κατά τη διάρκεια της ομιλίας του Πάνου Παναγιωτόπουλου στο Μέγαρο. Μάλιστα, είχα μάθει ότι εσύ έδωσες την ιδέα με τα γέλια. Είχαμε μαζευτεί και σκεφτόμασταν τι να κάνουμε. Τους λέω «Εδώ γίνεται το έλα να δεις. Μόνο η φάρσα μπορεί να επιβιώσει. Τα πράγματα είναι τόσο τραγέλαφος». Βέβαια το γέλιο είναι πολύ σοβαρή υπόθεση, έχει μια υπαρξιακή επιθετικότητα.

Η μεγαλύτερη επιθυμία μου είναι η αγάπη.

Γιατί μετά αυτό δεν συνέχισε; Σαν ομάδα, σαν δράσεις; Υπήρχε φόβος ότι θα δυσκολευτείτε να κάνετε δουλειές; Μπα, δεν ήταν φόβος. Στο κάτω κάτω το σύστημα σε καταπίνει, ούτως ή άλλως, σε δευτερόλεπτα. Απλώς, οι ομάδες είναι δύσκολο πράγμα. Όταν αρχίζει το «εγώ πιστεύω αυτό», «όχι, εγώ πιστεύω το άλλο» τότε διαλύονται. Είναι από τα πράγματα που με έχουν απασχολήσει πάρα πολύ. Είναι αυτό που σε κάνει να λες ότι δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα για επανάσταση, ποτέ. Μόνο η θυμική αντίδραση μπορεί να φέρει μια πρωτοβουλία, αλλά μετά όταν πρέπει να υπάρξει οργάνωση και να μπουν οι βάσεις δεν ξέρω τι γίνεται. Αλλά το θυμικό δεν μπορεί να φέρει διάρκεια. Όταν ωριμάσουμε περισσότερο μπορεί να καταφέρουμε κι άλλα πράγματα.

Μόλις μου είπες «Το σύστημα σε καταπίνει σε δευτερόλεπτα». Εσύ δουλεύεις στη Στέγη, εκεί το χρησιμοποιείς εσύ το σύστημα; Όχι, δεν μπορεί να γίνει αυτό. Πρέπει να βρεθεί μια μαγική ισορροπία αλλά ας μη δουλεύουμε. Τα πράγματα είναι απλά. Αν είσαι πραγματικά επικίνδυνος δε θα βρεις φωνή. Θα στην κόψουν.

Νιώθεις ότι έχεις συμβιβαστεί για να βρίσκεσαι εκεί; Σαφέστατα.

Συνειδητή απόφαση, όμως. Συνειδητή, μη συνειδητή κάτι άλλο λειτούργησε και την πήρα. Το ψώνιο μου, ίσως. Με τρώνε κάτι βράδια οι ενοχές αλλά μη μου λες τώρα κι εσύ τέτοια. Δεν μπορείς όμως να γίνεσαι και τελείως γραφικός. Δεν είναι εύκολο. Αλλά σε εμένα δεν λειτουργεί αυτό το ζωτικό ψεύδος του «θα αλώσω το σύστημα από μέσα». Ναι, έχω συμβιβαστεί προσπαθώντας να κάνω τη δουλειά μου όσο πιο αιχμηρά γίνεται αλλά δεν πιστεύω ότι θα αλλάξω και τα πράγματα έτσι.

Ποια είναι η μεγαλύτερη σου ελπίδα; Η μεγαλύτερη επιθυμία μου είναι η αγάπη. Αλλά δεν είναι εύκολο.

Γιατί; Νιώθω ότι παλεύουμε περισσότερο για το φαίνεσθαι, ακόμη και χωρίς να το καταλάβουμε μερικές φορές. Επίσης έχω την αίσθηση ότι σαν γενιά θεωρούμε ότι δεν μας αξίζει πάρα πολύ η αγάπη. Το βλέπω και στους εφήβους. Το πρόβλημα τους με τους γονείς τους δεν είναι επειδή τους λένε να κάνουν ή να μην κάνουν κάτι. Αλλά γιατί τους βλέπουν ως ανθρώπους που δεν διεκδικούν την ευτυχία τους. Στο τέλος αυτό που τους μαθαίνεις είναι ότι η ευτυχία είναι ανέφικτη, τους γεμίζεις ενοχές για τη χαρά. Αλλά ακόμη κι έτσι αν είναι, γιατί να μη δοκιμάσεις να

πας προς αυτήν; Και τι έγινε αν αποτύχεις; Τώρα τα πράγματα λόγω συνθηκών είναι πιο πειστικά. Δεν ξέρω που θα οδηγήσει όλο αυτό, ίσως σε ένα μπουμ αυτοκαταστροφής. Πάντως για ένα είμαι σίγουρη, ότι η ενοχή δεν είναι καλό πράγμα.

Γκιακ, του Δημοσθένη Παπαμάρκου, σε σκηνοθεσία Γεωργίας Μαυραγάνη. Εθνικό Θέατρο, (Νέα Σκηνή «Νίκος Κούρκουλος»), Αγ. Κωνσταντίνου 22-24, τηλ. 2105288170. Παραστάσεις 5/10-8/10 στις 9:00 μ.μ. Από 12/10 στο Μικρό Θέατρο Μονής Λαζαριστών, Κολοκοτρώνη 25, Θεσσαλονίκη.